

A Temesvári Pelbárt-díj margójára

Kipke Tamás és Elmer István

Többször elképzelttem, álmodtam is róla, mi lenne, ha a kiemelkedő életpályát befutott frankás osztálytársaimról nekem adódna a lehetőség megemlékezést, laudációt írni. Megadattott, egyszerre kettőről is. Ezért hálás vagyok. Gondolkodás nélkül elfogadtam a ferences gimnázium iskolatitkára, Kedves Iona felkérését, aztán ahogy jöttek elő a gondolatok emlékeimből velük kapcsolatban kezdtem megjedni, hisz nem egy oldal, de egy kisebb regény is lehetne a közösen megélt frankás éveinkből. Két osztálytársamról, padsor és padtársaimról 53 év után mondhatom, barátaimról van szó. A katolikus magyar újságírás, a magyar irodalmi élet jelentős személyeiről, születési kor alapján *Kipke Tamás* újságíró, író, költő, *Elmer István* újságíró, író az Új Ember katolikus heti újság főszerkesztő-helyettese, illetve főmunkatársa közel 30 évig. 1966-1970 között voltunk a Franka tanszék diákjai az iskola aranykorában és hőskorában – mondják ezt nálam elfogulatlanabbak is. Fantasztikus 38 fős ferences tanári kar, 8 laikus testvér, 15 kedves nővér, a noviciátus, 320 kiemelkedő képességű diák, akiből a jó atyák, ha kellett verítékkal, szigorral, de a maximumot kihozták. Az ún. szocializmus alatti időben a Frankába járni kihívás, áldozatvállalás, a szülőknek ezenkívül megkülönböztető bánásmód a munkahelyükön a rendszer ajándéka volt. A szerzetesek közel fele börtönviselt, megfigyelt, rendőri felügyelet alatt állott. A diákokat is figyelték, jelentettek róluk. Tamást 1967-ben, Istvánt 1970-ben hallgatta ki a rendőrség általuk államellenes tevékenységnek tekintett diákcsíny miatt, ami végigkísérte őket a továbbiakban. A világmindenség égboltján biztosan van a Frankában végzeteknek is egy csillagokkal teli része, ahol minden végzett diák egy csillag, csak különböző fényvel világítanak. Vannak a pislákolók, az éppen csak világítók, és vannak a fényüket csodálatosan szétszórók, a gyönyörködtetők, az elkápráztatók. Ők ide tartoznak! Katolikus újságíróként, íróként a keresztény és igaz konzervatív és polgári emberi értékeket vallják. „*Amit nem lehet, azt mégis hogyan?*” – már az iskolában Teodóz atya szerdánkénti esti kisklubbjában, lezser, de igen éles eszű tanár figyelmes irányítása, rávezetése mellett. Ferences diákként küldetésük van, ezt felismerték. A ferences nevelés, a Frankában kapott tudás, amit büszkén megvallanak és átadnak hivatásuk révén, eljut az országon belül és határon túli magyar területekre is. A Szent Ferenc-i szegénység, szerénység, a feltűnés és hivalkodás kerülése is életük része, melyre osztályfőnökünk, P. Hajdú Antal gyakran emlegetett mondása emlékeztet: „*Fiúk, legyen elég a kevés!*” Pedig volna mire büszkének lenni, dicsekedni mindkettőjüknek: az állami, egyházi, európai kitüntetések, egyetemi katedra, azon az egyetemen ahová nem vették fel őket, az irodalmi, művészeti, egyházi, politikai, zenei élet kiválóságainak bizalma, barátsága.

A jó ferences atyák, ha letekintenek az égből – mert hitünk szerint ők ott vannak –, biztosan örülnek, hogy méltó kezekbe került az iskola legnagyobb kitüntetése, mert megérdemelték, már régen megérdemelték!

Molnár János (1970/B)